

len er Forernes Skyld, for det er dem, der leder Lægmandene paa Afveie, og at vi Lægmand ikke altid dele den Opfattelse, der fremettes af Forerne paa dette eller hint Punkt, ſaa er det egentlig Grunden til, at jeg rejſer mig ſom Lægmand for at nedlægge en meget alvorlig Protest mod en Motivering af Grundlovens § 57, ſom den, vi have hørt af den ærede Ordfører for Mindretallet (Gad). Ærede Medlemmer lagde vel Mærke til, med hvilken Varme, ja jeg vil næſten ſige indtil Raſeri af Varme, han fandt det nødvendigt at belægge ſin Motivering. Ja, jeg kan ſaa godt forſtaa det, naar man ſkal forsvare en Sag, paa en ſaadan Maade, ſom han har gjort det, og jeg kjender nu ſaa godt det ærede Medlem fra tidligere Dage fra meget alvorlige Forhandlinger, ſaa jeg veed, at det nu en Gang er hans Skik, at naar det kniber haardt for ham med Grunde, griber han til høiſtet Varme; ſaa ſkal det både paa de Grunde, ſom man helst ſkulde komme frem med, naar man vil forsvare en ſaa alvorlig Sag ſom denne. Det er en alvorlig Sag, at en Valgkreds ſkal berøves ſin Repræſentant under Forhandlingerne her, hvor den alſaa ſlet ikke kan gjøre ſig Haab om at ſaae de ſpecielle Dufter frem, ſom de ville have bragt ind her i Folkerepræſentationen. Det er Noget, de ere fuldſtændig afſkaarne fra, og jeg er aldeles overbevist om, at ingen Dødelig har tænkt paa Sligt, den Gang Grundloven blev ſreven, at en Rigsdagsmand kunde fjernes under ſaadanne Forhold, ſom vi nu her to Gange have været Vidne til. Jeg vil ſom Lægmand paa Lægmandenes Vegne nedlægge den meſt alvorlige Protest mod den Fortolkning, ſom Regjeringen og med den nu Ordføreren for Mindretallet gjør gjældende i Tilfælde af den Art. Og jeg vil tilføie, at det er rigtig vel ſkiftet til at vække Forargelſe ude omkring i Folket og ſammen med ſaa mange andre Regjerings-handlinger ſom dem, Folket nu den ene Gang efter den anden ere blevene Dienvidner til, vil det nok en Gang — havde jeg nær ſagt — ende med Forførdelſe; thi ſaa demoraliferende, ſom den Slags Ting er, vil det være paanſteligt at finde Magen dertil. Jeg ſiger: For min Part, ſaa ryſter jeg i mit Indre over at høre, at man har Driftighed nok til at træde op og ville motivere en Sag, ſom den ærede Ordfører for Flertallet allerede har ſagt, paa en ſaadan Maade, ſom det ærede Mindretal har gjort. Jeg kan ſige — og jeg tror, jeg er i Stand til at ſige det paa alle Lægmands Vegne her i Salen — at der ikke er en Eneſte, der har kunnet tænke ſig engang, at der var nogen Høiemand,

der vilde drifte ſig til at træde op i Rigsdagen med en ſaadan Motivering, ſom vi nu have hørt af den ærede Ordfører for Mindretallet; om nogen Jurift kan gjøre det, vil jeg afvente, men jeg betvivler det. Da den ærede Ordfører for Flertallet har motiveret det ſaa godt — havde jeg troet det, havde jeg vel ikke ſagt Noget — ſkal jeg, da jeg nu engang har ſaaet Ordet ſlutte med at nedlægge en alvorlig Protest mod den Fortolkning af Grundlovens § 57 om at kunne fængſle Folk, ſom vi nu have hørt fra det ærede Medlem for København's 6te Valgkreds (Gad); den er ſaa fuldſtændig urigtig ſom tænkes kan. Det er derfor, jeg har taget Ordet for i forte Træk ſom Lægmand at nedlægge Protest dertil.

N. J. Larsen: Det ærede Mindretal fremhævede, at det var første Gang, der var givet en udførlig Betænkning fra Mindretallets Side i Spørgsmaalet. Dette er rigtigt; det er første Gang, der er forſøgt en virkelig Begrundelse af den Praxis, at Rigsdagsmænd fængſles under Rigsdagsſamlingen. Jeg har med Interesſe hørt paa det ærede Mindretal. Jeg antager, at den Udvikling, han gav, ſkal være en Fremstilling af de „rigtige Fortolkningsregler“, der tidligere ere blevene paaberaabte fra den Side, og i Kraft af hvilke man er kommen til den Forſtaeſe af § 57 i Grundloven, at man kan fængſle Rigsdagsmænd under Samlingen. Den ærede Ordfører for Flertallet har indpegaaet det ærede Mindretal ſaaledes, at jeg egentlig kunde spare mig Uleiligheden af at forlænge denne Debat; men da det dreier ſig om et konſtitutionelt Spørgsmaal, og da det ſom ſagt er første Gang, at der foreligger Forſøg paa en virkelig juridisk Begrundelse af den nævnte Praxis, maa jeg bede det høie Thing tillade mig at føie nogle Bemærkninger til, hvad der allerede er fremkommet.

Førſt maa jeg maaſte bemærke, at Spørgsmaalet aldrig har foreligget for Domſtolene. Jeg har her og der truffet den Miſforſtaeſe, at Høiſteret har haft Spørgsmaalet for; men det er ikke Tilfældet. Det er vel bragt ind for Høiſteret, men Høiſteret har viſt det fra ſig, idet Retten antog, at en Straffedom's Udførelſe var et Dvirghedsanliggende, der alſaa ikke vefkom de almindelige Domſtole. Vil man drage Administrationen til Anſvar og derigjennem have Spørgsmaalet undergivet en judicial Prøvelse, ſaa maa man alſaa gaa til Rigsretten.

Hvad ſelve Spørgsmaalet angaar, er jeg enig med det ærede Mindretal i, at det aldeles afgjørende kommer an paa, hvorledes Ordet „fængſles“ ſkal forſtaas i Grundlovens